

la rambla

(esport i ciutadania)

ELS ENEMICS DE CATALUNYA HAN DE RECORDAR QUE PRIMO DE RIVERA VA FER MOLTS SEPARATISTES

Any III. — Número 116

Redacció i Administració: Rambla Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Bot, 21 — Telèfon 13000

Preu: 15 cèntims

SILUETES SOBRE EL MUR

El senyor Gil Robles i l'Estatut de Catalunya

Una conversa de cinc minuts amb el cavernícola més important del país: "Entenc que l'Estat no pot despendre's mai de l'ordre públic..."

per JOSEP M.ª MASSIP

Les dretes. L'Estatut. Molts noms han desfilat sobre aquestes pàgines de LA RAMBLA, acarats al problema. A un dels problemes més intensos del règim. Royo Villanova, Maura. L'un i l'altre reaccionaven fort davant de l'aspiració-resolució catalana. Reacció negativa, però a fi de comptes viva. L'un aferrat a la pitjor Castella central, conquistadora d'Amèriques que no podia saber conservar. L'altre afanyós de situar-se en el panorama de la política de la República, fent bandera de la centralització estatal. Autonomia? Sí, per que no passi de l'administració, com si la raça pogués encabir-se en l'encasellat d'un Presupost redactat per oficials de segona classe de la Hisenda pública.

Royo Villanova, Maura. Senec-

Però hi ha dretes i ultra-dretes. Com aquest senyor José María Gil Robles, amb qui he tingut avui una petita sentada de cinc minuts. Gil Robles. Gestos, paraules, color i sabor de trona. A la Cambra hauria de parlar des d'un escó especial, amb un dossieret que tingués una colometa al mig. Rostre vulgar, en forma de pera i amb un aire que fa olor de sacersties. La boca—gran i de llavis prims—té un somriure complicat i llunyà. Als ulls—mates—una ombra de recels. El camarada Delarco ha fet una caricatura deliciosa, però amb els ulls massa expressius. Al front un plec carregat de reserves. Orador. Orador i tot, però d'una paraula artificial i escolàstica, per a us de les bones senyores que assisteixen a les misses de Santa Anna.

Línies vulgars. Crec que li escauria molt més dir-se, poso per cas, Gil Gil i Gil com un diputat per Saragossa que hi ha a les Corts. Però es diu José María Gil Robles. Conec moltes admirado-

quines coses que havia llegit a "El Matí", se li va escapar que cada nit resava tres aves-maríes i un "glòria" a la salut del senyor Gil Robles. Vull dir, a la intenció que el Tot-poderós conservés al

un gran enrenou descobrint filacions maçòniques, si que ho és.

He conversat amb el senyor Gil Robles sobre l'Estatut de Catalunya. Sigui com sigui, ell té un grup de diputats al seu darrere: la caverna.

Tanmateix, m'ha fet present que parlava exclusivament pel seu compte. I m'ha confessat que probablement ell era el més autonomista del seu grup.

—Per de prompte—m'ha dit—jo sóc profundament regionalista; partidari de l'autonomia a les regions capacitades per exercir-la. I, per tant, contrari del centralisme.

—Ah, ah... Però això sí: sempre que se salvi la sobirania de la nació i la intervenció de l'Estat en la labor de coordinació d'esforços que requereix tota nació moderna.

Com veuen, el senyor Gil Robles és molt original en la seva apreciació del problema. Quan un diputat us comença per aquí ja us ha liquidat. Us queden pocíssimes ganes de preguntar-li res més.

Però, en fi, hem quedat que li faríem un interviu i bé o malament li farem.

Li farem... Punts concrets, si li sembla?

—N'hi ha un sobretot, a l'Estatut de Catalunya, que ja va interessar-me molt a la comissió de Constitució de la qual formava part, i que vaig discutir: el relatiu a les facultats d'ordre públic, que es consigna en el Projecte.

—No li agrada?

—Gens; per això vaig discutir-lo: entenc que l'Estat no pot en absolut despendre's d'aquesta atribució.

—Per què?

—Perquè els problemes d'ordre públic avui no afecten mai solament a una regió sinó que tenen repercussió a tot el territori nacional. Precisament un dels elements a què aspiren els Estats moderns és a una gran concentració de poders a les seves mans.

Després d'una pausa, ha afegit: —En aquest punt, com en algun altre, el Projecte d'Estatut em sembla més avantatjat que en les Constitucions de tipus federal.

—Vostè creu?

—Sí. Després, al meu veure el federalisme està una mica en decadència.

Probablement, si llegís això el senyor Rovira i Virgili es quedaria parat. Però ho diu el senyor Gil Robles.

Un altre punt: l'ensenyament. Res de nou, tampoc.

—Sóc partidari de que es res-

pecti l'ensenyament regional i l'ús de l'idioma, però sempre que quedí també salvat l'ensenyament de l'idioma castellà en els establiments de l'Estat, per a tots aquells que vulguin o necessitin. Pel demés, l'Estatut em sembla bé.

—Vostè, que aquests mesos ha viatjat molt per la península, digui'm, quin ambient hi té l'Estatut?

—No favorable, francament.

—A què ho atribueix?

—A moltes raons; potser alguna cosa d'això depen del grup polític que ha aparegut com a patrocinador de l'Estatut. Aquest grup ha despertat recels a molts sectors d'opinió.

—Quina llàstima —he pensat— que l'Estatut no fos presentat pels redactors de "El Matí"! Potser aquesta vegada haurien estat més afortunats que els prohoms de la Lliga.

—Crec que serà molt discutit a les Corts?

—Força. Tanmateix, menys agudament que ho hauria estat en alguna altra ocasió.

—Ah, sí?

—Sí. La Cambra està fatigada. Es nota. Viu en un estat de depressió i de cansanci que no sé si atribuir a la incertesa de l'horitzó espanyol o al pes dels greus problemes plantejats.

—Aleshores, augura una vida curta a la Cambra?

—Home, és difícil de preveure. El que sí crec és que el Govern anirà així que pugui a unes vacances relativament prolongades. Després de les d'abril i una vegada resolts l'Estatut, la Reforma agrària, etc., no m'extranyaria un "cerrojazo" d'un parell de mesos. O més, qui sap...

—Azaña?

—Crec que es mantindrà temps al Poder. I no per res més sinó per l'horror al buit. Perquè, qui, què, com, després d'Azaña?

—Lerroux?

—Amb el que li dic comprendrà que em sembla molt remota una possibilitat Lerroux...

M'ha semblat que el senyor Gil Robles no tenia gaires ganes d'enraonar. Potser sí li hagués parlat de religió... Però ho he deixat córrer. Ja sé el que em diria. Es exactament l'inrevés del que m'hauria dit, per exemple, el senyor Soriano. Ni l'una cosa ni l'altra és molt interessant.

I que els meus lectors em dispensin.

Evidentment el millor d'aquest interviu és la caricatura que el camarada Delarco ha fet del senyor José María Gil Robles. La meua parenta llunyana quan la vegi s'enfadà molt...

Madrid.

CIUTADANIA

Catalunya i la República

El senyor Besteiro, president de les Constituents espanyoles, ha declarat a la Premsa que abans del dia 8 serà llegit a la Cambra el dictamen de la Comissió parlamentària sobre l'Estatut de Catalunya, dictamen que els diputats podran estudiar aprofitant el lleure de les vacances parlamentàries. Això vol dir que en reprendre's la tasca de les Corts després d'unes vacances justificades per l'esforç que suposa l'aprovació dels pressupostos, començarà la discussió de l'Estatut simultanejant-se—tal com ha vingut dient-se—amb la discussió del projecte de Reforma agrària. Això ha estat degut a les encertadíssimes gestions d'una comissió de la minoria catalana presidida pel nostre amic Lluís Companys, gràcies a les quals s'ha aconseguit que l'Estatut pugui començar a discutir-se el pròxim dia 20. Trobem que ja era hora. Es més; gosem a dir que ja començava de fer-se tard. En efecte: Els enemics de l'Estatut, que no són pocs, es vanten d'haver produït aquest retard massa exagerat en la discussió parlamentària del nostre text fonamental. Ni nosaltres, com a catalanistes republicans, ni els republicans espanyols—car a tots ens interessa per igual la consolidació de la República—els podem agrair aquest boicotatge deliberat contra les aspiracions de Catalunya. Car mireu la seva obra: al cap d'un any de proclamada la República i després de vuit mesos d'haver estat aprovat per tot el poble el nostre Estatut autònom, ens trobem encara a la mercé del que puguin resoldre les Constituents espanyoles. Mentre tant els entusiasmes de la fraternitat republicana i els optimismes en la cordialitat s'han anat refredant i a Catalunya han començat d'aparèixer fermentes de radicalisme i rebellió al calli de lantes i lantes hores d'impaciència i frisança. Es un fet que no podríem dissimular que en aquest moment aquell Estatut tant entusiàsticament i tant unànimement votat el dia 2 d'agost de l'any passat, avui ja no satisfà, per defecte, a nombrosos catalans que aleshores varen aprovar-lo amb la consciència de que llur vot era un testimoni de confiança envers la democràcia republicana espanyola.

Es un avís a tenir en compte pels que semblen fer-se un honor d'annunciar que esmolten llurs armes per combatre l'Estatut quan aquest sigui objecte de la discussió parlamentària. Car és evident que si la democràcia espanyola no ens vol comprendre i el liberalisme falla i la cordialitat republicana resulta un mite, Catalunya se sentirà no solament alliberada del seu deure de col·laboració que espontàniament s'imposà per implantar la República, sinó que, obligada per la trista experiència i esperonada per la justícia de la seva causa, abandonarà per sempre camins de concòrdia per lluitar-se en massa al radicalisme rebel.

I que la República no vulgui repetir amb els catalans els lamentables i contraproduents procediments de la monarquia. Tenim ben presents les manifestacions dels republicans més representatius d'Espanya en llur estada a Barcelona en ocasió de l'homenatge als intel·lectuals per creure que si aleshores blasmaron aquells procediments, avui no gosarien implantar-los mal fos per egoisme de polítcs experimentats. Si ho fessin, pitjor per ells. Davant d'una Espanya republicana comprensiva, liberal, correcta, Catalunya és d'una lleialtat sense parió. Davant d'una Espanya republicana que volgués evocar amb nosaltres la incomprensió de la monarquia, Catalunya tallaria el diàleg i no hi valdrien ni civils ni guàrdies d'assalt per aturar l'empenta del seu moviment nacional sota la bandera única de les quatre barres.

D'una hora lluny es veu que Gil Robles ha passat per un col·legi de jesuïtes.

Hi ha "jabalis" de l'esquerra. Vesteixen unes camises verdes i grogues, amb uns colls absurds i unes americanes d'alpaca que tan poden ésser americanes com qualsevol altra cosa. Generalment criden com uns desesperats pels mitjans i els seus arguments solen consistir en dir el nom del porc a maria santíssima i al ministre de Governació.

Hi ha "jabalis" a la dreta. Gil Robles n'és un. No criden tant, però tenen uns llavis prims i les dents carregades de males intencions. El seu to és més patètic i les senyores dels "roperos" salten de les seves cadires quan els senten a dir que la societat està perduda, que els macons les violaran per mica que badin i que això se'n va al diable el dia menys pensat.

Tot són maneres de fer política. Passa molt sovint que els "jabalis" de la dreta i de l'esquerra coincideixen. Coincideixen, per exemple, en fer cremar els convents del mes de maig. Les negres siluetes que aquells dies gesticulaven davant de les flames eren uns dimoniets petits amb les cues socarrimades amb paraules de discursos del senyor Soriano i del senyor Gil Robles.

Tot són maneres de fer política. Si un bon dia passés que tot se n'anés a rodar, els senyors Balbontin i Gil Robles, per exemple, o els senyors Soriano i Pildain, o els senyors Betúnia i Jimenez, farien uns magnífics grinyols de satisfacció. El cas és fer olla i sortir diputat.

Cinc minuts de conversa. Gil Robles és un home gris que vesteix de negre. Té una calva clavada a la d'un vicari que vaig conèixer quan anava a doctrina els diumenges a la tarda.

res d'ell, que quan en parlen fan unes grans bocades amb les síl·labes del seu nom i cognoms.

Jo tinc una parenta llunyana molt divertida—quaranta anys i soltera—que va a missa cada dia, pren la Comunió amb unes caligudes d'ulls admirables i que té sobre els homes i l'amor unes idees completament extraordinàries. Un dia, en un moment de sinceritat, avalorada per no sé

senyor Gil Robles la vida i l'entusiasme per la causa.

I bé: tinc les meves sospites que tot el tinglado polític del senyor Gil Robles s'aganta sobre una estiba d'aves-maríes. Això em fa pensar que, amb aquests antecedents, el senyor Gil Robles arribaria molt lluny. Això segons on no seria possible, però en un país com aquest on, per exemple, un senyor Tusquets pot fer

Pere Coromines ens parla de la part econòmica de l'Estatut

El rapport català / Les diferències amb el rapport dels tècnics de l'Estat. «Cap argument convincent no s'oposa a les nostres xifres.» «No hi ha res que pugui fer més forta la nostra posició que la unió de tots els catalans»

Pere Coromines, un dels homes que amb Campalans i Virgili han redactat, mitjançant sis setmanes d'intens estudi, el rapport de les aspiracions catalanes en la qüestió econòmica, segons l'Estatut, ha arribat avui a Barcelona. Es massa important el tema i de prou prestigi en tots els aspectes la personalitat de Pere Coromines, perquè ens el deixem escapar sense sotmetre'l, una vegada més, als rigors de l'entrevista periodística.

Què més autoritzat que el senyor Coromines per ampliar alguns punts del rapport català publicat aquests dies a la premsa? Heus ací per què li hem demanat que volgués fixar clarament alguns detalls que considerem transcendents respecte el dictamen de la part catalana. Per exemple: Abast polític de la tasca acomplerta. Quins són els motius més importants de diferència amb la tesi de l'Estat. Avantatges del que es demana per a Catalunya. Possibilitats de reeixir.

Pere Coromines, ponent de l'Estatut a Núria, ponent parlatari a les Constituents pel que afecta a la qüestió financiera, ens diu mesurant les paraules.

La nostra tasca

«La feina que ens han encomanat als senyors Campalans, Virgili i a mi no és de reformar ni l'Estatut ni la Constitució, sinó de calcular en xifres, tan exactes com es pugui, què valen els serveis i què produïrien les contribucions que per l'Estatut es traspassen a Catalunya. Per tant, si hi ha un article o

molts articles de la Constitució que pugui o no pugui acceptar un català, és cosa que ja se'n ha donat resolta. Tant la Constitució com l'Estatut són dos fets que quan la Generalitat ens va nomenar estaven ja fixats.

I és ben natural que si algú, en perjudici de Catalunya, vol treure conseqüències que no s'adiuen amb la Constitució, nosaltres fem constar que la Constitució no ho permet.

—Sembla, però —insinuem— que algú no considera suficient... —Es evident — contesta —

que si ens han encarregat de valorar el cos dels serveis i el producte de les contribucions deu ésser perquè en principi s'havia acceptat el criteri que els ens havien d'estar en relació amb els altres. Altrament, no comprendre per què hauríem de comptar res. Si nem comptat bé merxem no tan sols que se'ns respecti, sinó que se'ns elogiï. Si algú creu que hem comptat malament el que ens digui en què ens hem errat, perquè encara som a temps d'esmenar-ho.

(Segueix a la pàg.

Manifestacions de Pere Coromines sobre la part econòmica de l'Estatut

(Segueix de la pàg. 1)

Nosaltres, però, evidentment, no tenim la culpa que l'Estatut destini pocs diners als serveis que, segons l'Estatut, han de traspasar-se a Catalunya. Aquests serveis els tenim valorats detalladament, i les xifres nostres si vol la Generalitat les pot publicar. En el nostre rapport no hi ha més que la síntesi d'aquesta valoració.

—Avantatges sol·licitats per a Catalunya?—

—El que havíem de fer notar nosaltres és que les despeses fetes a Catalunya per l'Estatut no estan compreses en els pagaments fets aquí. I hem obtingut que els tècnics de l'Estatut reconeguessin també això en el seu rapport. Però nosaltres hem fet més i hem valorat les deficiències. No cal repetir ara aquí el procediment perquè tots els que han llegit el nostre rapport ja el coneixen.

Per això, en resum, als pagaments fets a Catalunya hi afegim una xifra de prop de 28 milions de pessetes. Així arribem, en total, a una suma de despeses a indemnitzar equivalent a 134.000.000 de pessetes, de les quals cal deduir uns catorze milions per retorns a les entitats interessades en el cobrament de les contribucions.

Diferència amb l'Estatut de 1919

Aquest principi de la liquidació per compensació entre despeses i contribucions és el que es proposava en el projecte d'Estatut de 1919, amb la diferència que en aquell projecte es partia alguna revisió cada cinc anys i en l'Estatut d'ara es parteix de la cessió perpètua. És a dir, que en el projecte anterior els avenços de Catalunya en el producte de la tributació havien d'ésser abonats a l'Estatut, i en el projecte d'ara seran exclusivament destinats a millorar els serveis de Catalunya.

—Diferències entre el vostre rapport i el de l'Estatut?

El nostre rapport i el de l'Estatut

—Amb les contribucions rústega i urbana, industrial i de drets reals es paguen tots els serveis que l'Estatut traspasa a Catalunya. La diferència entre el nostre rapport i els dels tècnics de l'Estatut és que aquests volen fer el compte per l'any més contrari a Catalunya, que és el de 1930, i nosaltres proposem que la valoració es basi en el promig dels quatre darrers anys. En això sols la diferència és de 6.000.000 de pessetes. Per altra banda, els tècnics de l'Estatut proposen que no se'ns confii el pagament de les classes passives, i amb això reduïen la despesa a compensar en quinze milions de pessetes més. Per últim, com que ells no valoren aquelles deficiències a què he fet referència, les quals, segons nosaltres, sumen a prop de 28 milions de pessetes, resulta del seu rapport que amb les contribucions rural, urbana i industrial n'hi hauria prou per compensar el valor dels serveis de l'Estatut.

Nosaltres donem tanta importància a aquestes diferències que implicarien la pèrdua de la contribució de drets reals, que considerariem del tot inacceptable la compensació si aquest darrer import no ens fos cedit. De més a més, l'Estatut proposa la cessió a l'Hisenda de la Generalitat de l'impost d'utilitats i que no es cobri a Catalunya l'impost del timbre. Real-

ment aquestes dues contribucions són inseparables d'una Hisenda autònoma. Avui, per exemple, entren en el concert que les províncies basques i navarreses tenen contractat amb l'Hisenda de l'Estat. El que hi ha és que si hem de partir de la compensació entre despeses i contribucions, aquestes dues no poden ésser compensades amb despeses perquè aquestes no arriben a cobrir-les.

—Possibilitats d'èxit a les Constitucions?—

Optimisme

—Fins no he vist que se'ns oposés cap argument que pugui fer desistir a les Corts Constituents de renunciar a l'Hisenda de la Generalitat la cessió d'aquestes cinc contribucions, compensades en serveis o en diners. És natural que els contraris de l'Estatut s'oposin a la cessió d'aquestes contribucions, però si ho fan serà perquè són contraris de l'Estatut i no perquè fins ara hagin presentat arguments convincents en contra de la cessió.

Em permetreu que en l'exposició d'aquestes punts de vista m'abstingui d'argumentacions i de comentaris que podrien falsejar la nostra posició en el si de les Corts Constituents. Cadascú és lliure d'opinar respecte de la millor tàctica que hem de seguir per obtenir l'aprovació de l'Estatut. A mi em sembla que la prudència i fins la reserva constitueixen la millor tàctica dels que haurem de lluitar per obtenir el reconeixement del màxim de possibilitats en els termes d'una discussió pacífica.

Raons de prudència

Penseu que els nostres arguments i les nostres raons es poden mirar per les seves dues cares i que si ens posem a convèncer els que d'aquí estant manifesten llur disconformitat és molt possible que més enllà de l'Ebre les nostres paraules puguin traduir-se en arguments contra Catalunya.

De la nostra fermesa en aquest punt de recabar per a Catalunya una Hisenda pròpia, ningú no té dret a dubtar-ne. Tenim l'absoluta convicció que amb les contribucions abans esmentades la Generalitat podrà constituir aquesta Hisenda pròpia. I jo no em puc estar de dir que una divisió dels catalans en aquesta hora no pot afavorir la posició dels que tenen la missió de defensar-la. Potser alguns homes de bona fe creuran que la defensa de punts de vista més radicals millora la nostra posició en una mesura que poden fer necessàries les exageracions en sentit contrari a Catalunya que es manifestin fora d'aquí. Però al meu entendre aquest punt de vista és errat. No hi ha res que pugui fer més ferma la nostra posició que la unió de tots els catalans. No he vist que mai hagi millorat la força d'una diplomàcia el fet de tenir darrera d'ella un poble dividit.

Impetratius patriòtics...

Penseu que ara no anem a celebrar un Concili ni a posar en qüestions de doctrina. Hem de partir d'una realitat actual; de les possibilitats de l'hora present; d'allò que es pot fer sense rompre aquesta bella unitat de Catalunya manifestada en el plebiscit. Sense oblidar els nostres ideals, hem de tenir present que els traiem si ens empenyem en dur-los més enllà d'allò que la realitat present permet.

D. P.

L'èxit de la conferència que dimarts passat va donar el nostre amic Carles Pi i Sunyer al local del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria va ésser molt superior al que mai podem esperar-nos nosaltres mateixos. La sala plena de gom a gom de ciutadans conscients que anaven a absorbir amb atenció i interès vivíssim l'autoritzada paraula del professor que avui pels seus mèrits ocupa el càrrec de director general de Comerç; la presència de les autoritats republicanes; l'ambient d'optimisme escampat arreu després de sentir-se l'autoritzada peroració del diputat catalanista i totes les falaguères circumstàncies que emmarcaren aquesta conferència, ens portarien a extenses disquisicions i comentaris.

Podríem dir que ha bastat que es llancés a la palestra el primer republicà i el primer catalanista que ha volgut sortir a desfer les legendes escampades ací per lla pels enemics de la República, i els professionals en la feina de descreditar i desprestigiar el règim popular, perquè tots els castells de cartes sobre els quals aquells bastien llurs maquiavèl·lics hagin quedat desfets i anorreats.

Tenia raó Pi i Sunyer en remarcar que mentre els enemics de la República demostren tanta i tanta activitat en llur campanya de descreditar, els defensors de la República potser s'estan massa quietos a casa. Cal sortir i cal portar la lluita al mateix terreny en el qual ells avui s'emparen. Aparentment el tòpic de la situació econòmica els afavoreix per a escampar el recel i la desconfiança popular envers la República, però per a desfer totes aquestes combinacions i argüïes de mala fe que inspiren llurs campanyes, només basta acudir a la polèmica posant en evidència la falsedat i la mala fe de les xifres que ells esgrimixen per a llurs arguments.

Per això en parlar com ho ha fet Pi i Sunyer en tractar de "La política econòmica de la República" ha complert com un republicà i sobretot com un ciutadà conscient, al revés dels que a tota hora parlen de restabliment de la confiança i no fan més que tirar granades de mà contra el crèdit i el prestigi de les institucions republicanes.

Seria inútil des d'aquestes columnes, i quan ja ho han fet tots els col·legues que han ressenyat l'acte, tornar a fer un ressenyament de l'autoritzada conferència de Carles Pi i Sunyer.

N'hi ha prou en dir que la seva paraula persuasiva i contundent desfeu tots aquells tòpics tan freqüents en les campanyes contra l'actual règim i en les quals volia presentar-se la crisi econòmica com un flagell portat per la República. No, la crisi és conseqüència d'un procés molt més llarg i molt més complex que no volen presentar-nos els monàrquics vergonyants, que pretenen fer-la arrencar del 14 d'abril ençà.

L'herència castròfica que ha deixat el règim monàrquic, amb una economia empobrida i endeutada; el canvi transcendental que s'ha operat en el governament d'Espanya i la crisi econòmica mundial que no podia deixar de fer sentir les seves repercussions a casa nostra, són causes totes elles d'aquesta crisi.

Però la República es troba avui entre les dues demagògies més absurdes i més corrossives que podien buscar-se. La del sector d'extrema esquerra, que es mou per fer bullanga, i la del sector dretista que només s'inspira en una obra dissolvent de sembrar el recel i la discòrdia. Per tal d'aconseguir-ho, els homes escrupolosos i que es creuen un prestigi no dubten en inspirar llurs argumentacions pre-

Carles Pi i Sunyer, ha parlat de "La política econòmica de la República"

L'èxit de la conferència organitzada per «La Rambla» va superar totes les previsions

sentant xifres de consums de carn a Barcelona en anys d'Exposició comparant-lo amb un any de crisi. Els que a tota hora parlen de manca de confiança no fan més que sabotar l'obra de confiança que s'estorça en desplegar la República.

Mentre reconeixem tots els factors imponderables que justifiquen que les coses arreu vagin malament, aquí hauríem d'anar bé. El cas de França, molt semblant al nostre dins de la seva esfera, que no havia conegut la crisi, si fa no fa, fins a començaments de l'any passat, o sigui

l'actualitat i a la qual afegim-hi nosaltres la que ve fent el propi Carles Pi i Sunyer al davant de la Direcció General de Comerç, i Marceïl Domingo i Nogués al ministeri d'Agricultura, i Berenguer a la Direcció de Duanes.

La tasca dels que primers pas-saren pel ministeri d'Economia en aquells moments de trànsit del règim en posar en relació les dues branques de la producció, l'agrícola i la industrial, cercant per una banda l'augment de la capacitat adquisitiva dels uns i l'assegurar els mercats dels altres mereix ésser considerada.

la República que perquè així ho senten i així ho veuen següen-se senten i tranquils en el camí que s'han proposat: La República, que és tot el poble, al servei de la col·lectivitat.

Hem dit abans que l'èxit havia superat totes les nostres previsions, però no creiem pecar d'immodestia si afegim que LA RAMBLA se sent satisfeta i orgullosa de la participació que ha tingut en aquest reviscolament que s'observa ara de voler respondre a l'ofensiva que els elements dretistes, amb el pretext dels problemes i de les dificultats econòmiques, han emprès en desprestigiar el règim.

Carles Pi i Sunyer ens ha fixat les normes que com a republicans i particularment com a catalanistes hem de seguir. La consolidació de la República va tan estretament unida a les reivindicacions de Catalunya que no seria sense risc de la nostra pròpia personalitat si prosperava la campanya contra la República.

La Lliga la obra monàrquica; ella sabrà d'aquella monarquia nefasta el què en va treure per Catalunya. Per la nostra part sabem que no és sotmetent-se al jou d'una monarquia que la llibertat del nostre poble pot venir, però és del diàleg i de la comprensió que esperem arribar a entendre'ns encara que això ens costi algunes topades amb els esperits tancats i recelosos, dels que sempre es troben i que forçosament ens trobarem els catalans.

Aflançant la República per tots els mitjans, una República de llibertat i de democràcia, és com creiem que assolirem més avantatges per al propi govern de Catalunya, que és el camí més segur per al futur esplendorós i lliure que anhelem per a la nostra Pàtria.

LA RAMBLA, que ha tingut a gran honor l'haver organitzat aquest acte, primer d'una sèrie

Barbey i els ex directores de Comerç i Indústria senyors Raventós i Cuito, respectivament.

Es d'agrair sobretot l'esforç realitzat pel senyor Macià, el

qual avenç d'unes hores el seu retorn a Barcelona per tal de poder assistir a la conferència.

I no volem acabar sense donar les gràcies al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria per les atencions i facilitats donades per a la celebració d'aquest acte.

Davant el míting d'Estat Català, la guàrdia d'assalt s'ha comportat, sense motiu, com una oblidada policia monàrquica

A LA FINACOTECA

Oliveres Guart, pintor

A Oliveres Guart li plauen els acords violents del color, la vibració de la llum. Algunes de les seves teles podrien reclamar l'ascendència impressionista de Joaquim Mir. És, essencialment un romàntic, que, adonant-se'n o no, fa literatura, que empenya de sentiment i de melodia els paisatges.

Es complau, sobretot, en els temes dels campanyers i dels ponts, en els crepuscles on l'or del sol té una pompa magnífica i encomana una serenitat augusta; en els capvespres on les primeres ombres de la nit tenen una tristesa que penetra.

Té també una certa tendència a la grandiositat, a la grandiositat. Les seves teles de Montserrat fan pensar, potser més que les de cap altre pintor, en Parsifal, i fins sembla que en contemplar-les, hom senti en llunyània ressonar uns acords wagnerians.—N.

Catalunya confia en aquest gran republicà que és Azàña i en tots els homes sincerament liberals de la República
Cal no defraudar el poble català

Els únics que no tenen dret a censurar el retard a discutir l'Estatut són aquells que han col·laborat constantment amb una monarquia que ha passat llargues anyades burlant-se de les aspiracions de Catalunya

L'altre dia, en la conferència que donà al local del C. A. D. O. I. el director general de Comerç, senyor Pi i Sunyer, dedicà uns comentaris als resultats electorals obtinguts pels feixistes alemanys en les eleccions presidencials. Digué que la quantitat de vots obtinguda per Hitler significava una gran part del poble alemany, potser decebut, girava la vista cap un nou "mesianisme".

Aquesta paraula arribà un xic deformada a un sector jove del públic allí congregat.

Molts van entendre "mesianisme", i inconscientment, sense donar-se'n compte, van girar l'esquerd cap a la botja que ocupava el President de la Generalitat.

menten la contribució un vint per cent? Molt bé! Jo augmentaré un cinquanta els meus productes i en donaré la culpa a la República.

Sobretot després d'haver estat exhibits impunement banderes monàrquiques, sembla que els partits governamentals han de poder mostrar la llur.

Altament, i que drien d'un cap de policia socialista que privés de posar la bandera republicana, per exemple, a un centre radical?

Uns quants periòdics—alguns de Barcelona i altres de Madrid—, en parlar del repugnant crim de Badalona, han qualificat de "Llandrú català" l'autor.

Contra la lleugeresa d'aquesta Premsa, tenim la satisfacció de constatar que el criminal no és català.

I, posats a constatar, afegim que el diari monàrquic vergonyant de Madrid "Ahorra", en un número que també parlava del "Llandrú català", es referia en un altre lloc a "La eminente actriu espanyola Margarita Xirgu".

No ens sap pas greu que ens diguin espanyols si la República fa

aquest nom digne. Però, una de dues: o som sempre espanyols o sempre catalans. Altament, és allò d'"A B C", anys ençà, en dos títols que anaven l'un sota l'altre: "Don Angel Guimerà, insigne dramaturg espanyol" i "El famós bandolero català Luis Nicolau".

Per a certa gent, els catalans no-més som catalans quan n'han de dir mal.

Amb motiu de la celebració del centenari de Goethe, més d'un comentarista ens ha fet passar gat per llebre. Cap, però, com el senyor Ventura Basagoda, el qual, des de "La Vanguardia" de divendres passat, ens deia que Goethe era un il·lustre vigatà.

Així almenys consistia a la capçalera de l'article: "El gran maestro Goethe, gloria de Vich".

Afortunadament, ens poguérem referir un xic de la impressió rebuda en veure que Basagoda, en el seu article, al·ludia de tant en tant a mossèn Collé.

Un vauvell argentí —"Chaco"— es pas-seja pels mars del món portant a bord, per l'ordre despòtica del dictador Uriburu, un carregament de carn humana. Aquests homes —com tots els

homes!—, si han comès un delictat, haurien d'ésser jutjats per les lleis del país. No una llei o gest arbitrari, d'exceptió, del primer home investit d'autoritat que es presenti. El prestigi de la nació amiga no ha quedat gaire bé davant el món.

Tampoc ho ha quedat Espanya amb el seu "Buenos Aires"... Sempre, però, és un consol!

En un teatre—oh, ironia!— anomenat "Las Cortes", els tradicionals donen un míting contra el règim, contra la República.

Es va parlar, també, de fer un bloc de dretes per evitar el pervindre funest que s'acosta.

Que als reaccionaris se'ls presenta un pervindre funest no hi cap dubte,

El senyor Farreras i Duran, secretari del conseller d'Agricultura de la Generalitat, assistí al Congrés de Vins que se celebrà darrerament a París, i contava l'altre dia que en un àpat amb

que foren obsequiats a la ciutat francesa, els havien presentat vint-i-tres classes de xarel·lo.

Algú ho posava en dubte i Farreres no tardà en atenuar-ho una mica: —Home, qui sap si a conseqüència de la varietat algun de nosaltres va descomptar-se.

El Congrés de la Unió Socialista

Es evident que a Catalunya hi ha d'haver un partit socialista, com hi és arreu del món, i que els únics que el poden organitzar amb possibilitats d'eficàcia són els socialistes catalans. En aquest sentit s'ajuda la Unió Socialista de Catalunya en ocasió del seu primer Congrés Nacional. La U. S. C. pot ésser aquesta força política, catalaníssima, dels obrers catalans, i dur-los per viaranyes de democràcia constructiva sense barrar cap camí d'alliberament.

informació del cinema

Suècia i Hollywood

Hollywood és una sorpresa, però no una sorpresa barata d'aquelles que acontenten els infants, sinó una sorpresa cara que amb prou feines fa felle els grans.

Si algú perd el temps alguna vegada i vol donar-vos una explicació de Hollywood, és més que segur que per més que faci no podrà explicar-vos les contradiccions en què incorren tots els que fan i desten la glòria dels artistes.

Perquè la glòria dels "estels" que brillen en el firmament americà és

Recordem com les figures més importants del cinema representatiu de Suècia eren Lars Hansen, Eina Hanson, Greta Nissen, Greta Garbo, Nils Arther i Al-Brendel; això ocorria en els temps muts del cinema. "Mike" traidorament va allunyar-ne un grapat. Lars Hansen marxà a Suècia; no va voler lluitar; ell al seu país era un gran actor i no va voler sofrir les humiliacions que imposava "Mike". Einar Hansen es va veure sense contracte; era una excel·lent actriu, una superba ballarina, una dona bella, però, segons els "tècnics de sons", la seva pronunciació estrangera no servia per les parlants. Greta marxà a Europa, tornà a Hollywood, i sense fer cap esforç esperà...

Greta Garbo, però, massa prestigiosa, massa personal, massa exòtica, no podia ésser allunyada, i hom transigí amb la veu de Greta. Aquesta actriu, com l'altre i com el seu company suec, eren deixebles de l'Escola d'art dramàtic d'Estocolm. Els uns servien i els altres no? Com era possible que Al-Brendel, l'actor que de tots ells pronunciava més deficientment l'anglès, quedés amb contracte i que Nils Arther no en trobés? Els representants de l'art suec no sabien avenir-se'n, i en realitat Al-Brendel tampoc.

Nils Arther, casat amb una americana, marxà a Europa i ara ha tornat a Hollywood.

En arribar va constatar tot seguit que el "paper suec" havia pujat. Greta era de les poques actrius el sou de la qual era respectat; Al-Brendel fent primers papers i amb un interessant contracte precisament per la seva pronunciació; Greta Nissen una altra vegada presentada com "estel" en les grans produccions; l'únic que no tornava era Hansen, que restava a Suècia glorificat.

La febre sueca s'emparà de Hollywood; una nova estel sueca descoberta; Nils rebut amb alegria per tots, i Metro Goldwyn acceptava el simpàtic actor en el seu firmament. Nils ara és, segons Montgomery i Joan Crawford, l'home més seductor de Hollywood. Ara diuen que la veu de Nils és de les més belles de Hollywood i Clarence Brown assegura que té un atractiu incomparable, una simplicitat irresistible encara no se'l tracta uns minuts.

Joan Crawford el té de company en "Letty Lynton", i Nils somriu enigmàtic en considerar que dos anys enrera posseïa la mateixa veu, el mateix atractiu, la mateixa amabilitat... i no n'hi feren cas.

Quan l'home volia fer cinema Hollywood va oposar-se-li; quan tan sols pretenia tenir cura del negoci de la seva muller i cunyada, les germanes Duncan, ara l'acull entenedor i falaguer.

Els americans, que tan misteriosament troben la personalitat sueca, que tant s'admiren de la seva fredor i del seu atractiu encis, han de tenir

en compte que és Hollywood qui crea aquestes personalitats. Els capricis de Hollywood fan retrets a tots els artistes estrangers i tots els suecs, que ja són amants de la llibertat d'esperit, amaguen la seva ingenua personalitat per tenir en ella el reconet de "pàtria" en mig de l'enfardat de versalitat de la colònia cinematogràfica.

Hollywood és una sorpresa, però mantes vegades queda sorpreses en veure com les seves llibertats, les seves manifestacions de simplicitat són acollides amb posat reservat i misteriós; és massa llum, massa blancor la de Suècia per ésser enterbolida per les hipòcrites faccies de Hollywood, i això ho han comprès a bastament Greta Garbo i Nils Arther, i en el seu posat enigmàtic han trobat els que fan la glòria dels astres" el major encis, i és que Hollywood estima infinitament més el que no acaba de comprendre...

ALICIA BRUN

FEMINA Avui

Janet Gaynor
Charles Farrell

TERCERA SETMANA

Natalici

Amb motiu del natalici d'una gentil nena, transmetem al nostre bon amic i prestigiós cinegrafista Francesc Riera, gerent de la Casa Almir, i a la seva distingida muller la nostra més cordial i sincera enhorabona.

MAISON DOREE

GRAN EXIT
de
Jaume Planas
i els seus
DISCOS VIVENTS
▼
Dimecres i divendres
TES SURPRISE MODA

perstició de Chaplin més que a pura coincidència. La coincidència, però, és certa. Edna Puwiance, Georgia Hale, Merna Kennedy, Virginia Cherrill... El cas curiós és dels amors de Charlot, apart de Maledred Harris: la seva primera muller, han estat: Pola Negri i Lita Grey... De tota manera podria molt ben ésser pura casualitat...

... que León Buton i Charles Hugo, dos cinegrafistes americans, han realitzat un documental cinematogràfic titulat "Guerra de Xina". La pel·lícula refereix la destrucció de Xapeli, els preparatius militars japonesos, els primers retrocessos xinesos i les activitats dels cossos voluntaris

... que quan va estrenar-se "Resurrecció" en versió parlant amb Lupa Vélez, Dolores del Río, protagonista de la versió muda, va sortir plorant del teatre i elogiant el treball magnífic de la seva compatriota.

... nosaltres creïm que el matrimoni de Tom Mix era "reclame", però ara resulta que és cert. Els núvis han rebut molts obsequis i la fotografia del nou matrimoni ens diu com Tom és home de gust, ja que Mabel Hubbard Ward és joventut i gentil...

... que de París diuen que Edmond Lée, autor dramàtic i crític de l'Oeuvre, ocuparà en la Censura Cinematogràfica el lloc de director que fins avui havia estat ocupat per Paul Gigny. Es creu que amb aquest nomenament l'assumptu haurà millorat...

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

lotges per cronometrar les escenes i no pot treballar sense...

... que quan va estrenar-se "Resurrecció" en versió parlant amb Lupa Vélez, Dolores del Río, protagonista de la versió muda, va sortir plorant del teatre i elogiant el treball magnífic de la seva compatriota.

... nosaltres creïm que el matrimoni de Tom Mix era "reclame", però ara resulta que és cert. Els núvis han rebut molts obsequis i la fotografia del nou matrimoni ens diu com Tom és home de gust, ja que Mabel Hubbard Ward és joventut i gentil...

... que de París diuen que Edmond Lée, autor dramàtic i crític de l'Oeuvre, ocuparà en la Censura Cinematogràfica el lloc de director que fins avui havia estat ocupat per Paul Gigny. Es creu que amb aquest nomenament l'assumptu haurà millorat...

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère

... que gràcies a la coabordinació de Carmen Boni i de M. Mastrocuyère